

урока. Учителѣтъ извади други ученици, но и тѣ се нѣщо сбъркаха. Учителѣтъ остана страшно недоволенъ. Голѣмитѣ му вѣжди се свиваха и челото му се набръчка. Той сѣкашъ зе да тѣжи.

— А ти знаеше ли си урока, нетърпеливо попита Амата.

— Да, азъ добръ си знаехъ урока, но ме бѣ срамъ да се обады.

— Мигаръ оставихте учителѣтъ да си излѣзе наскърбенъ?

— Не. Учителѣтъ дигна глава и ни изгледа всички. Очитѣ му паднаха право на мене.

— Пройо, сигуренъ съмъ, че ти ще отговоришъ на това, що ще те питамъ.

Азъ станехъ отъ мѣстото си и казахъ, че съмъ готовъ да отговарямъ.

— Знаешъ ли зададения урокъ?

— Зная го наизустъ.

— Изпѣй го!

Азъ почнахъ. Гласътъ ми отъ уплаха бѣ твърдѣ слабъ и треперливъ отначало, та едвамъ самичекъ се чувахъ. Обаче бърже се окопитихъ. Азъ знаехъ едно нѣщо, което другитѣ незнаеха, а именно: започни отъ начало низко и сетнѣ постепенно усилвай. Въ края издигни най-много гласа си, но безъ да прѣгракнешъ. Като постѣпихъ така, азъ изпѣхъ отлично своето парче.

Учителѣтъ се развесели и засмѣ. Стана му драго.

— Ето трудолюбивъ ученикъ, каза той. Желая и другитѣ така да учите урока си. Дори и тогава, когато азъ не мога да сваря самъ да разкажа или да изсвирия зададеното. Учителѣтъ може нѣкога да дава само потикъ, а ученицитѣ сами трѣбва да се